

JULIÁN CASANOVA
İspanya İç Savaşı'nın Kısa Tarihi

JULIÁN CASANOVA Zaragoza Üniversitesi'nde tarih profesörüdür. *Anarchism, the Republic and Civil War in Spain: 1931-1939* [İspanya'da Anarşizm, Cumhuriyet ve İç Savaş: 1931-1939 (2005)] ve *The Spanish Republic and Civil War* [İspanya Cumhuriyeti ve İç Savaş (2010)] eserlerinden bazılarıdır.

A Short History of The Spanish Civil War

© 2012 Julián Casanova

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
I.B. Tauris & Co Ltd'den alınmıştır.

İletişim Yayınları 2197 • Tarih Dizisi 99

ISBN-13: 978-975-05-1809-6

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Kerem Ünüvar

YAYINA HAZIRLAYAN Merve Öztürk

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Anarşistler tarafından yapılan bir poster,
“CNT-FAI”, Tony Vidal, 1936

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

JULIÁN CASANOVA

İspanya İç Savaşı'nın Kısa Tarihi

A Short History of The Spanish Civil War

ÇEVİREN *Uygur Kocabaşoğlu*

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR	7
GİRİŞ	
ÇATIŞMANIN KÖKLERİ	9
Monarşiden Cumhuriyet'e.....	10
Cumhuriyet.....	15
İspanya'da neden bir iç savaş oldu?.....	22
TAKVİM	29
BİRİNCİ BÖLÜM	
İSPANYA ORTADAN BÖLÜNÜYOR	33
<i>Coup d'état</i>	33
Kural yok, hükümet yok.....	44
"Öfkeli" terörden "yasal" teröre.....	55
İKİNCİ BÖLÜM	
KUTSAL SAVAŞ VE KLERİKALİZME YÖNELİK NEFRET	63
İhtilafın anahtarları.....	63
Dinsel bir Haçlı seferi olarak iç savaş.....	72
"Kabil'in oğulları".....	91

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İSPANYOL TOPRAKLARINDA

ULUSLARARASI BİR SAVAŞ	111
Cumhuriyet'e musallat olunması	112
Cumhuriyet'in silahları	120
İdeolojik muharebelerin askerleri	130

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CUMHURİYET SAVAŞI	139
Savaş ve devrim	140
Bir sendika lideri hükümette	152
Juan Negrín: "Direniş yoluyla zafer"	164

BEŞİNCİ BÖLÜM

YENİ DÜZEN	175
Militarizm	176
Faşizm ve Katoliklik	187
Franco diktatörlüğünün kökleri	196

ALTINCI BÖLÜM

UZUN BİR SAVAŞ	209
Milislere karşı ordular	210
Madrid	214
Yıpratma savaşı	224
Yenilgi	239

SONSÖZ

UYGAR OLMAYAN BİR BARİŞ	245
BİBLİYOGRAFİK YORUM	253

TEŞEKKÜR

Mükemmel çevirisi için Martin Douch'a; *I. B. Tauris Short Histories*'i için bu kitabı yazmaya beni davet eden editörüm Alex Wright'a; destek ve dostlukları için Helen Graham ve Paul Preston'a; görüntülerle ilgili olarak çok değerli yardımları için *Critica*'dan Carmen Esteban, Victor Pardo ve José Luis Ledesma'ya müteőekkirim.

ÇATIŞMANIN KÖKLERİ

1936 yılının ilk birkaç ayında İspanyol toplumu, hizipler arasındaki huzursuzluklarla derinden bölünmüştü ve belki Büyük Britanya istisna tutulursa, Avrupa'nın her yerinde olduğu gibi, liberal demokrasi karşısında otoriterlik hüküm sürüyordu. Bunların hiçbiri iç savaşa neden olmak zorunda değildi. Savaş, Cumhuriyet'e karşı bir askerî ayaklanma Devletin ve cumhuriyet hükümetinin düzeni koruma yeteneğini tahrip ettiği için başladı. Ordunun ve güvenlik güçlerinin bölünmesi askerî ayaklanmanın zaferini olduğu kadar, hızla iktidarı ele geçirme temel hedefini de engelledi. Ancak, düzeni korumada hükümetin gücünü tahrip eden bu *coup d'état*, ona karşı olan ve destekleyenler arasında misli görülmemiş bir şiddete yol açtı. 1936'nın Temmuz'uydu ve İspanya İç Savaşı böyle başladı.

20. yüzyılın ilk çeyreğinde İspanya'nın tarihi, ne kaçınılmaz olarak şiddet patlamasına kayan bir seküler çatışmanın ne de ülkeyi ilerleme ve modernleşme yolundan alıkoyan sanayi, tarım ve Devlet'teki başarısızlıkların birikiminin bir sonucuydu.

Bu otuz yılda İspanya tarihi, yolunu Avrupa'nın geri kalan kısmından bağımsız olarak çizmedi; kıtanın geri kalan kısmının yaşadığı toplumsal, ekonomik, siyasal ve kültürel dönüşümlerin yabancısı da değildi. Özellikle Güney Avrupalı komşularıyla olan benzerlikler, farklılıklardan çok daha fazlaydı. Ayrıca tarihçiler, İspanya'nın anormal bir istisna olarak karşılaştırılabileceği “normal” bir modernleşme modelinin olmadığını da bilirler. Yüzyılın bölünme çizgisi olan 1930'lar ve 1940'larda Avrupa'da hemen hemen hiçbir ülke çatışmalarını barışçı yollardan çözmedi.

Aradaki “yirmi-yıl krizi”yle iki dünya savaşı, 20. yüzyıl Avrupası'nın tarihine damgasını vurdu.¹ İspanyol toplumunun bir şiddet dalgasına kapılması ve başkalarının hayatlarını misli görülmemiş bir şekilde hor görmesi yalnızca üç yıl aldı. İç Savaş'ın patlak verişini haklı göstermek amacıyla İç Savaş öncesi şiddetle ilgili bütün o söylenenlere rağmen, 1936 Temmuz'undaki *coup d'état*, 20. yüzyıl İspanya tarihinde bir dönüm noktasına işaret eder. Dahası, İç Savaş'ın 1939'da sonuçlanmasından sonraki en az yirmi yılda –1945'ten sonra Batı Avrupa'nın diğer ülkelerinde görüldüğü gibi– herhangi olumlu bir yeniden inşa da söz konusu olmadı.

Monarşiden Cumhuriyet'e

20. yüzyılın başında İspanya kuvvetten düşmüş bir ülkeydi. Küba, Filipinler ve Puerto Rico'yu henüz kaybetmiş ve eski imparatorluğun nihai çöküşü ve son sömürgelerin de kaybıyla, 1898 *El Desastre*'si (*Felaketi*) olarak anılan durum –her ne kadar ülkeyi “canlandırmak” için siyasal kurumla-

1 Edward H. Carr, *The Twenty Years Crisis. An Introduction to the Study of International Relations*, 1939'da yayınlandı; benim kullandığım baskı ise Harper & Row, New York, 1964 baskısıdır [Yirmi Yıl Krizi 1919-1939, çev. Can Cemgil, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, İstanbul, 2010].

rın ve toplumun demokratikleşmesi yönünde yeni yolların açılmasına da vesile olmuş olsa da– halk arasında karamsarlığın artışına yol açmıştı.

1902 yılında erginlik yaşına erişen XIII. Alfonso, 25 yıldır yürürlükteki bir metin olan anayasaya göre yemin ederek İspanya tahtına çıktı. O sırada İspanya'daki siyasal sistem Restorasyon olarak biliniyordu. Bu sistemde –o zamanlar İtalya ve Portekiz gibi Güney Avrupa ülkelerinde de olduğu gibi– bir himaye ve kayırma şebekesi, *caciquismo*² temelinde siyasal yapı üzerinden yönetimi kontrol eden, saygın liberal ve muhafazakârlardan oluşan iki parti sırasıyla iktidarı elinde bulunduruyordu.

XIII. Alfonso'nun ve siyasal elitin karşı karşıya bulunduğu güç görev, aşağıdan devrimi önlemek için –denetimi tehlikeye atmaksızın– toplumsal temelin genişlemesini sağlayacak bir reform yolunda siyasal sistemin yukarıdan ıslah edilmesine girişmekti. XIII. Alfonso'nun saltanatının tarihi bu girişimin başarısızlığının öyküsünü anlatır. Kral, liberaller ve muhafazakârlar arasında, iktidardan pay kapmak için mücadele eden hizipler, hamiler ve *cacique*'lerin iç bölünmelerini manipüle etmek üzere siyasete müdahale etti. Üstelik, klerikalizm ve militarizm gibi 19. yüzyıldan miras kalan sorunların yanı sıra, Fas'taki savaş, Katalan milliyetçiliği, daha radikal bir cumhuriyetçiliğin ortaya çıkışı ve örgütlü işçi hareketinin büyümesi gibi yeni sorunlarla karşı karşıya kalındı.

İspanyol toplumu, dönemin çeşitli gözlemcilerinin anlatılarına ve daha sonraki tarihsel çalışmalara göre, 20. yüzyılın ilk otuz yılında, gerilikle modernlik, durgunlukla yavaş ama kararlı bir ilerleme arasındaki yollardan birini seçmek durumunda [kalacak gibi] görünüyordu. Dönemin tanıklık-

2 İspanyol İmparatorluğu'ndaki bir Kızilderili şefe göndermede bulunan *cacique* sözcüğünden türetilmiş bir sözcüktür. 19. yüzyılda ve Cumhuriyet'e kadar, *cacique*'in seçimleri kontrol ettiği ve siyasal yandaşlarına çıkar dağıttığı toplumal ve siyasal denetimin ortak organizasyonuna göndermede bulunur.

larının pek çoğu, sömürgecilik geçmişinin son kalıntılarını da yitirmiş, sanayileşememiş, asalak toprak lordları, zayıf ve inisiyatiften yoksun burjuvazisiyle kırsal ve geri bir toplum imajını kalıcı kılmıştır. Bununla birlikte, yüz yıl sonra, tarihçiler bu imajı gözden geçirmişler, onu aynı profile sahip diğer ülkelerle karşılaştırmışlar, sayılar ve kanıtlarla destekleyerek, aslında meydana gelen şeyin birbirini izleyen azgelişmişlik ve sanayileşme evreleri olduğunu göstermişlerdir.

İspanya, 1900'le 1930 arasında belirgin bir modernleşme ve ekonomik gelişme yaşamıştır. Başlıca şehirler nüfuslarını bir kat artırmıştır. 1900'de her biri yarım milyon nüfusa sahip Barselona ve Madrid, otuz yıl sonra bir milyon nüfusa ulaşmıştır. Bilbao 83.000'den 162.000'e; Zaragoza 100.000'den 174.000'e ulaşmıştır. Bu nüfusların, 1900'de 2.7 milyon olan Paris'in nüfusuyla, ya da aynı yıl Barselona ve Madrid'in 1930'daki nüfusundan daha fazla nüfusa sahip Berlin ve Milan da dahil, Birmingham'dan Moskova'ya Avrupa şehirlerinin nüfuslarıyla karşılaştırıldığında pek de önemli olmadığı kabul edilebilir. Ancak demografik panorama dikkate değer bir değişim geçiriyordu. Yüzyılın başında nüfusu 18.6 milyon olan İspanya, esas itibariyle ölüm oranlarındaki hızlı düşüşe bağlı olarak, 1930 yılında neredeyse 24 milyon nüfusa ulaşmıştı.

Bu demografik baskı, 1914 yılına kadar yüksek bir dış göç oranına yol açtı; ama (İspanya'nın yer almadığı) Birinci Dünya Savaşı'ndan itibaren İspanyol şehirleri kitlesel iç göçlere maruz kaldı. Yüzyılın ilk otuz yılında ortalama ömür beklentisi 35'ten 50'ye yükselirken, okuma yazma bilmeyenlerin oranı, ilkokul öğrenimindeki dikkate değer gelişmeler ve şehirlerin büyümesiyle birlikte giden eğitimsel ve kültürel iyileşmelerin bir sonucu olarak, % 60'tan % 35'e geriledi.

1930'larda İspanya'nın pek çok bölgesinde hâlâ kırsal bir dünya egemendi ama, tarımdaki işgücü toplam aktif nüfu-

sun % 50'den azına tekabül ediyordu. Her ne kadar ikincil sektör karşısında gerilese de, tarım sektörü verimlilik, ekilen arazi miktarı ve ürün çeşitliliği yönünden geliyordu. Yüzyılın başından itibaren bir milyon yeni işçisiyle sanayi, üretimini bir kat artırmış ve de üçüncü sektör, daha düşük bir oranda da olsa, ticaret ve yönetim hayatında olduğu gibi, ulaşım sisteminde de gelişme ve iyileşme göstermişti.

XIII. Alfonso'nun tahta çıktığı yılla devrildiği yıl arasında geçen dönemde ulusal gelir bir kat artmış ve İspanya, belli başlı bölgesel eşitsizlikler yaşamış olsa da, genel olarak kendisiyle diğer Avrupa ülkeleri arasındaki mesafeyi daraltmıştı.

Bu değişikliklerin şekillendirdiği toplum da ayrıca farklı ve karmaşıktı. Tepede, XIII. Alfonso döneminde bankalar yoluyla büyük sanayileri denetleyen ve hükümetin ekonomik politikalarını etkileyen burjuvazinin "iyi aileleri" bulunuyordu. Bu, iyi örnekleri Katalonya, Austrias, Vizcaya ve Madrid'de görülen, korporatif ve benzer tarzda yüksek tarifelerle Devlet tarafından korunan bir kapitalizmdi. Bununla birlikte, toplumun gerçek zirvesi, 19. yüzyıldaki müsaderelerin sonunda arazilerini elde eden güneydeki büyük toprak sahiplerinin oluşturduğu yeni bir toprak sahibi sınıf tarafından işgal ediliyordu. Bunların büyük çoğunluğu soyluluğa mensup değildi ama pek çoğu, büyük arazi parçalarının çok az sayıda ailenin elinde toplanması anlamına gelen evlilikler yoluyla unvanlara sahip olmuşlardı. Soyluluk unvanı kazanan toprak sahipleri ve ayrıca unvan kazanan sanayici ve bankerler, kısaca eski ve yeni soyluluğun yakınlaşması, tarihçi Manuel Tuñón de Lara'nın "iktidar bloğu" dediği şeyi meydana getiriyordu.³

Bu toplumsal bloğun mensupları eski ayrıcalıklı sınıfların, aristokrasi ve Katolik Kilisesi'nin olduğu kadar kırsal,

3 1997'de ölen Manuel Tuñón n de Lara, "iktidar bloğu"nu, *Historia y realidad del poder. El Poder y las elites en le primer tercio de la España del siglo XX*, Edicusa, Madrid, 1967 adlı çalışmasından başlayarak eserlerinin büyük bir kısmında analitik bir kategori olarak kullanır.

Bask ve Katalan sanayi oligarşisinin mirasçılarıydı. Ve, XIII. Alfonso'nun monarşisinde, 19. yüzyılın son on yıllarında cumhuriyetçi, anarşist ve sosyalist tohumların ekildiği siyasal sistemin yöneticileri olan figürlerin çoğu bu blok tarafından sağlanıyordu.

XIII. Alfonso'nun başında bulunduğu siyasal sistem, tabanını genişletmeyi ya da parlamento kanalıyla bu toplumsal sınıfların, sanayileşme, modernleşme ve kentsel büyümeden kaynaklanan değişik çıkarlarını kanalize etmeyi başaramıyordu. Örgütleri, kolektif eylem ve hareketlilikleriyle halk, çalışan sınıflar, kamusal sahneye çıkmış ve ısrarlı bir şekilde siyasal sistemden dışlanmamayı talep etmeye başlamıştı. Başlangıçta yalnızca bir fısıltı olan şey Nisan 1931'de bu sistemin zirvesinin çöküşüne yol açtı.

Daha önce, kral ve ordu, General Miguel Primo de Rivera'nın 1923 Eylül'ünde empoze ettiği diktatörlükle bunu önlemeye çalıştı; ancak kral tarafından terk edilen bu diktatör 26 Ocak 1930'da devrildiğinde monarşiye yönelik husumet İspanya'nın her yanındaki toplantı ve gösterilerle kontrol edilemez bir şekilde yaygınlaştı. Kimisi seçkin isimlerden oluşan pek çok monarşist, Cumhuriyet içinde muhafazakâr ilkeleri savunmanın, sola ve işçi örgütlerine yolu açmaktan daha iyi olduğuna ikna olarak monarşiyi terk etti. O zamana kadar zayıf olan ve *caciquismo*'nun kontrolünü kırıp, gerçek seçenekler önermeyi başaramayan cumhuriyetçilik, yalnızca birkaç ay içinde, değişik siyasal partileri, Manuel Azaña gibi tanınmış liderleri ve yeni toplumsal temelleri olan bir hareket haline geldi.

Belediye seçimlerinin 12 Nisan 1931'de yapılacağı çağrısı –bunu daha sonra genel seçimler izleyecekti– otoritelerce, Primo de Rivera diktatörlüğünden sonra normal anayasal koşullara dönmek üzere tasarlanmıştı; ancak geleneksel muhafazakâr ve liberal sağı hazırlıksız ve dağılmış, devrik dikta-

töre sadık aşırı sağı ise bir yeniden yapılanma süreci içinde ve henüz karşı-devrimci güçleri seferber edemeyecek bir durumda yakalamıştı.

12 Nisan seçimleri monarşi ya da cumhuriyet arasında bir tercihin yapılacağı bir referandum halini aldı. Monarşistler, yönetim mekanizmasını manipüle etme becerilerine güvendikleri için, sonuna kadar kazanacaklarını düşünüyorlardı. Ve kısa süre sonra 50 vilayet başkentinden 41'inde cumhuriyetçilerin zaferini öğrendiklerinde kapıldıkları “dehşet” ve “şaşkınlığın” nedeni buydu. Ertesi gün pek çok belediye cumhuriyet ilan etti. Monarşinin eski bir liberal bakanı, cumhuriyetçi ve sosyalistler tarafından kurulan Devrim Komitesi'nin başkanı Niceto Alcalá Zamora, krala ülkeyi terk etme çağrısında bulundu.

“Geçen Pazar günü yapılan seçimler, halkımın sevgisine sahip olmadığımı bana açıkça gösterdi” diye yazıyordu Kral XIII. Alfonso, 14 Nisan 1931 Salı gecesi Kraliyet Sarayı'nı terk etmeden önce İspanyol halkına yayınladığı veda mesajında. Paris'e vardığında Cumhuriyet'in “yakında dönecek bir fırtına” olduğunu ilan ediyordu. Fırtınanın dinmesi XIII. Alfonso'nun sandığından ya da aslında umduğundan daha uzun sürdü. Bu Cumhuriyet, askerî ayaklanma ve bir savaş onu silah gücüyle yok edinceye kadar beş yıldan uzun bir barış süreci yaşayacaktı.⁴

Cumhuriyet

Cumhuriyet, devrimci umutları reform arzusuyla birleştiren bir bayram havası içinde sokaklarda kutlandı. Dönemin basın bültenlerinden, fotoğraflardan görüleceği ve kan dökme-

4 Bu Cumhuriyet'in bir çözümlemesi, aşağıdan ve yukarıdan maruz kaldığı baskıyla olduğu kadar, başarı ve sınırlılıkları benim kitabım, *The Spanish Republic and the Civil War*, Cambridge University Press, Cambridge, 2010, s. 7-149'da bulunabilir.

den, barışçı bir şekilde gelen bu sihirli büyük değişimi kayda geçirmek isteyen çok sayıda tanıklıktan anlaşılacağı gibi insanlar sokaklara taşıdı. Cumhuriyetçi reformlara karşı Katolikleri ve toprak sahiplerini seferber etmenin baş mimarı José María Gil Robles, “muhafazakâr unsurların yolunu şaşırtmasına” bir tepki olarak, orta sınıf “cumhuriyete kucak açtı” diye yazıyordu.⁵

Cumhuriyet’in yeni hükümetinin başı, eski bir monarşist, Katolik, düzen adamı ve daha ılımlı cumhuriyetçilerin rejim için gerekli desteğini sağlamada kilit rol oynayan Alcalá Zamora’ydı. Başbakanın yanı sıra, aralarında, önde gelen cumhuriyetçi parti –adına rağmen bir merkez partisi olan *Partido Radical*’in– lideri Alejandro Lerreoux ve sol cumhuriyetçilerin temsilcilerine başkanlık eden, Savaş Bakanı Manuel Azaña’nın da bulunduğu on bir bakan vardı. İspanya’nın tarihinde ilk kez olmak üzere sosyalistler üç bakanla ülkenin yönetiminde yer aldılar: Adalet Bakanı Fernando de los Ríos, Maliye Bakanı Indalecio Prieto ve Çalışma Bakanı Francisco Largo Caballero.

Bu hükümetin önüne konan yol haritası, genel seçimleri düzenlemeyi ve Cumhuriyet’e bir Anayasa yapmayı içeriyordu. Kadın ve erkeklerin genel oy hakkının bulunduğu seçimler, parlamentoya karşı sorumlu temsili bir hükümet, anayasa ve yasalara bağlılık, Orta ve Batı Avrupa’da ortaya çıkmakta ya da pekişmekte olan başlıca ülkelerin demokratik sistemlerinin ayırt edici özellikleriydi. Ve İkinci Cumhuriyet’in ilk yıllarında İspanya’yı yöneten cumhuriyetçi ve sosyalistlerin –büyük ölçüde başarıyla– yapmak istedikleri şey buydu.

Hararetli tartışmalardan sonra 9 Aralık 1931’de Parlamento’dan çıkan Anayasa, İspanya’yı “özgürlük ve adalet rejimi altında örgütlenmiş her türden çalışanın demokratik Cum-

5 José María Gil Robles, *No fue posible la paz*, Ariel, Barcelona, 1968, s. 32.

huriyeti” olarak tanımlıyor; Devletin laik olduğunu belirtiyor; ruhbanın Devlet tarafından finansmanına son veriyor; medeni nikâh ve boşanmayı getiriyor ve dinsel kurumların eğitim vermesini yasaklıyordu. Anayasa’nın 36. maddesi, dönemin en aydınlanmış ülkelerinin demokratik parlamentolarında olan bir şeyi, kadınlara oy hakkını getiriyordu. Anayasa kabul edildikten sonra Parlamento Niceto Alcalá Zamora’yı Cumhurbaşkanı ve –yürütme gücünün önde gelen ışığı– Manuel Azaña’yı Başbakan ve Savaş Bakanı seçti.

1931 Nisan’ında Cumhuriyet’in kuruluşundan, 1933 Eylül’ünde Azaña’nın görevden alınışına kadar, cumhuriyetçi ve sosyalistlerin koalisyon hükümetleri, Ordu’nun yeniden örgütlenmesi, Kilise ve Devlet’in ayrılması, tarım arazilerinin dağılımı, çalışan sınıfların ücretleri, istihdamın korunması ve kamusal eğitimle ilgili radikal ve geniş kapsamlı sorunları ele aldılar. İspanya daha önce hiçbir zaman böylesine yoğun bir değişim ve çatışma, demokratik ilerleme ya da toplumsal kazanım dönemi yaşamamıştı.

Demokratik bir sistem olarak kendisini sağlamlaştırabilme mücadelesinde Cumhuriyet, İspanyol toplumu üzerinde sıkı bir kontrole sahip iki bürokrasi, Ordu ve Katolik Kilisesi üzerinde sivil iktidarın egemenliğini kurmak zorundaydı. Cumhuriyet’in 1931’de miras aldığı Ordu’nun geçmişte siyasete pek çok müdahalesi olmuştu, Devlet ve toplum içinde ayrıcalıklı bir yere sahipti; modern silahlardan yoksundu ve gereğinden fazla subayla üst rütbeleri şişkindi.

Manuel Azaña’nın Savaş Bakanlığı’nda giriştiği, anayasal siyasal iktidarın emri altında daha modern ve daha etkili bir ordu kurmaya yönelik reformlar, subay sınıfının belirli bir kesimi, muhafazakâr politikacılar ve askerî medya tarafından güçlü bir dirençle karşılaştı. Daha 1931 yazında, her ne kadar ilk komplo girişimleri hükümet tarafından etkisiz hale getirilmiş olsa da, kılıç şakırtıları duyulmuştu.